

«...Για μια στιγμή σχεδόν ντρέπεται για τον ίδιο του τον εαυτό, για τα επώνυμα παπούτσια του, τη μοδάτη ζακέτα του, τη ζωή που έχει την τύχη να ζει, ασφαλής και δίχως προβλήματα...»

Όσο μεγαλώνουμε και αρχίζουμε να συνειδητοποιούμε τον κόσμο γύρω μας, τόσο πιο ξεκάθαρα μπορούμε να βλέπουμε και να εκτιμούμε γεγονότα και πρόσωπα που παρουσιάζονται στη ζωή μας. Γι' αυτό συχνά, νιώθοντας θλίψη και θυμό για τον πόνο που βιώνουν καθημερινά πολλοί συνάνθρωποί μας, γεμίζω ενοχές για την καλή ζωή, γεμάτη ασφάλεια και ανέσεις που απολαμβάνουμε πολλοί από εμάς. Όταν στην καθημερινή ζωή ξεχωρίζω ανθρώπους που παλεύουν να επιβιώσουν, σκέφτομαι τι θα μπορούσα να κάνω στη ζωή μου για να χαρίσω σε κάποιους από αυτούς στιγμές ανακούφισης και χαράς... Ο Λούκα δίνοντας στη ζητιάνα την καραμέλα, τον ευχαριστεί με τον καλύτερο τρόπο, καθώς του χαρίζει ένα χαμόγελο που φαίνεται να είναι μοναδικό! Βλέποντας την κατάσταση της αισθάνεται ντροπή, καθώς εκείνος απολαμβάνει τη ζωή του μέσα στις ανέσεις ενώ εκείνη, παλεύει για να βγάλει χρήματα...για ένα πιάτο φαγητό!

«...Δεν είναι ελεημοσύνη αλλά μια πράξη πραγματικής φροντίδας από ένα ανθρώπινο πλάσμα προς ένα άλλο...»

Η αλήθεια είναι ότι κανένας βιοπαλαιστής δε θέλει την ελεημοσύνη των περαστικών που περνούν από δίπλα τους αδιάφοροι... Το μόνο που θέλει είναι τη συμπόνια τους και την αγάπη που μπορούν να του δώσουν! Οι περισσότεροι ζητιάνοι στους δρόμους κρύβουν το πρόσωπό τους καθώς ντρέπονται για αυτό που κάνουν, αλλά είναι ο μόνος τρόπος να ζητούν τη βοήθεια των ανθρώπων που απολαμβάνουν όλα τα αγαθά. Ο Λούκα, όταν σκέφτηκε να βοηθήσει τον Ράτζιβα, δεν ήθελε να τον προσβάλλει νιώθοντας ότι του δίνει ελεημοσύνη! Πίστευε πως αυτή η πράξη δε θα ήταν ελεημοσύνη αλλά μία πράξη βοήθειας και αγάπης, ώστε να μπορέσει να κλείσει τον λογαριασμό που είχε με αυτόν τον άτυχο μετανάστη!

«...Γιατί η συμπόνια είναι το μεγαλύτερο πράγμα στον κόσμο. Πιο μεγάλο κι απ' τον ουρανό. Πιο μεγάλο κι απ' τα Ιμαλία...»

Η συμπόνια είναι πραγματικά ένα μεγαλειώδες συναίσθημα. Το νιώθεις όταν καταφέρεις να αγγίξεις τον πόνο του άλλου, να τον μοιραστείς μαζί του και να προσπαθήσεις να τον απαλλάξεις από αυτόν! Χρειάζεται μεγάλη ψυχική δύναμη και αγάπη, για να εκφράσεις συμπάρασταση στον συνάνθρωπο και να παλέψεις για να τον βοηθήσεις... τότε νιώθεις πραγματικά δυνατός σαν τα Ιμαλία και μεγάλος σαν τον ουρανό!

Βανέσσα Καραμπλιά